

СТРАНАТА НА БЕЗСМЪРТИЕТО ОСЕТИНСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Иван Троянски, 1976

chitanka.info

В стари-прастари времена в едно село в планинската страна Дигория, в полите на планината, живеел един човек. Прекарал живота си много хубаво, нищо не му липсвало. Когато животът му завил към старостта, не му се искало да умира; размислил се и решил, че непременно трябва да намери страната на безсмъртието.

Приготвил се за път, както се полага на странник, и тръгнал. Но не знаел къде се намира страната на безсмъртието и по кой път може да се стигне дотам.

Вървял, вървял и след известно време стигнал до брега на Черно море. Спрял се на морския бряг и си казал:

— Аз и сам не зная накъде да вървя, не зная и по кой път трябва да вървя към страната на безсмъртието; а сега пък и това море ми прегради пътя. Как ще го премина, когато няма мост през него?!

В този миг пред него застанал един непознат човек и му рекъл:

— Аз ще прехвърля за теб мост през морето и ти ще преминеш на другия бряг.

Наистина над морето се появил мост и той се намерил на другия бряг. Тръгнал пак напред. Вървял, вървял... Колко път е изминал, бог знае, но по едно време забелязал, че някъде в далечината струи светлина. Насочил се към светлината и след дълъг път стигнал до нея. Оказало се, че светлината се разлива от един голям замък. От замъка излязла при него една девойка и го поздравила:

— Да бъде прав пътят ти, добри човече!

— Накъде е правият път — отвърнал ѝ той, — когато и сам не зная накъде да вървя.

— Какво търсиш? — попитала го девойката.

— Какво търся ли? Страната на безсмъртието, и ако знаеш къде се намира, посочи ми я, помогни ми!

— Отбий се засега в замъка, почини си — казала му девойката, — нека ти мине умората, а сетне ще се посъветваме и за това.

Влязъл след девойката в замъка. Девойката го приела много добре; тя го превърнала на млад човек; след това се сблизили и станали мъж и жена.

Без да остарява, той доживял до стогодишна възраст. Когато изкарал още сто години, затъгувал за родината си и за родния си народ.

Девойката му казала:

— Не отивай никъде, остани тук! От тези, за които тъгуваш, вече никой не е жив.

Преживял с девойката още сто години и пак започнал да се вълнува, да си спомня родината, родното село, родния народ. Девойката и този път успяла да го задържи. Изминали още сто години, а той си оставал млад, не остарявал.

На края твърдо заявил на девойката, че непременно трябва да се върне в родината си, в родното село, при родния народ:

— Непрестанно тъгувам за тях — казал той на девойката — и животът вече не ме радва. Девойката дълго го разубеждавала, но не могла да пречупи волята му. Когато се уверила, че вече няма да остане при нея, му дала две ябълки и казала:

— Никой не знае какво ще се случи, но може животът да ти дотежи: тогава изяж едната ябълка. Когато ти стане още по-трудно, изяж и втората.

Напуснал девойката и се запътил обратно към родината си. Колко време пътувал, не се знае; най-сетне стигнал в родния си край. Огледал се: няма нито село, нито хора. Обзело го силно вълнение. Тогава изял едната ябълка и в същия миг се превърнал на старец, сивата му брада стигала до коленете. В родното му село била жива една бабичка, отишъл при нея и я попитал за жителите на селото.

— Ехе-е! — отговорила му тя. — Тук отдавна вече няма жители!

Пак го обзело вълнение, изял втората ябълка и умрял.

Ето ти теб и страна на безсмъртието: на света няма нищо безсмъртно!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.